

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

XV. ročník, číslo 2 - únor 2009

2

Brána 2/2009

MODLITBA ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRYHO

„Neprosím o zázrak, Pane, nýbrž o sílu pro všední den. Nauč mne umění malých kroků. Učiň mne důvtipným a vynalézavým, učiň mne jistým, abych si uměl správně rozdělit čas. Daruj mi jemný postřeh, abych pochopil, co je prvořadé a co druhořadé. Prosím o sílu pro kázeň a míru, abych životem jen neproklouzával, ale abych si běh dne rozumně rozdělil, abych si všímal záblesků světla a výšin a abych si alespoň tu a tam našel čas pro kultovní prožitek. Dej mi poznat, že blouznění, ať o minulosti nebo budoucnosti, nepomáhá dál. Pomoz mi, abych to nejbližší činil co nejlépe a nynější chvíli poznal jako nejdůležitější.

Ochraň mne před naivní vírou, že v životě musí jít všechno hladce. Daruj mi strážlivé poznání, že těžkosti, porážky, neúspěchy a zvraty jsou samozřejmými doplňky života, kterými rosteme a zrajeme.

Připomeň mi, že srdce často stávkuje proti rozumu. Pošli mi v pravou chvíli někoho, kdo má odvahu říci mi pravdu v lásce. Dej mi denní chléb pro tělo a duši, projev tvé lásky, přátelskou ozvěnu a alespoň občas prožitek, že mne někdo potřebuje.

Víš, jak velice potřebujeme přátelství. Dej, abych této nejkrásnější, nejobtížnější, nejriskantnější a nejjemnější věci života dorostl. Propůjči mi nutné vnuknutí, abych ve správném okamžiku odevzdal balíček dobra, se slovy nebo bez nich, na správném místě.

Ochraňuj mne před strachem, že bych mohl zmeškat život. Nedávej mi, co si přeji, ale co potřebuji. Nauč mne umění malých kroků.“

STARŠOVSTVO 9. ÚNORA 2009

- 1) Jakub Drápal se přišel představit jako vedoucí mládeže. Informoval staršovstvo o generační výměně ve vedení mládeže od ledna t.r., o programech a o cílech, které si mládež stanovila (budou zveřejněny v Bráně). Kromě úterních večerních setkání se od února mládež schází také 1 x za 14 dní v 7 hod. ráno na modlitební chvíli.
- 2) Finanční záležitosti: schválena pokladní zpráva za leden 2009; informace o ukončení termínovaných vkladů; plánována celocírkevní sbírka na tisk ČCE a jinou publikační činnost – 1.3.2009. Informace o účetní závěrce sboru za r. 2008. Informace o rozdělení celocírkevní sbírky solidarity na r. 2009.
- 3) V souvislosti s doučtováním elektřiny za uplynulý rok bylo stanoveno, že nové staršovstvo určí člověka, který bude odesílat v určených termínech odečty z elektroměru. Br. D.Bruncko navrhl, aby bylo centrálně naprogramováno vypínání a zapínání elektřiny na celý týden – projedná technické možnosti s br.Buriánkem.
- 4) Jubilea: 4.3. oslaví bývalá kurátorka sboru ses. Jelínková významné životní jubileum. Srdečně gratulujeme.

- 5) Informace o benefičním koncertě pro středisko Diakonie ČCE v Krabčicích – 1.3. v kostele u Salvátora bude sborem Ještěd provedeno Dvořákovo Stabat mater. Možnost nákupu vstupenek u ses. Kučerové nebo s. Nývltové.
- 6) Projednán a uzavřen návrh kandidátky členů staršovstva na volební období 2009 – 2015. Návrh kandidátky stávajícího staršovstva má 15 členů, členové sboru mají možnost ji ještě doplnit na volebním sborovém shromáždění. Volit budeme 12 členů a 2 náhradníky (farář je členem staršovstva automaticky). Vyjde samostatná volební Brána.
- 7) V rámci přípravy sborového shromáždění požádá br. Bruncko o přípravu zpráv zástupce mládeže, vedoucí dorostu, zástupce skupinek, s. M.Žilkovou za nedělní školu, předsedu YMCA Braník. Zpráva za staršovstvo a ostatní předložené zprávy budou projednány na příštím, tj. březnovém staršovstvu.
- 8) Informace o koupi bytu pro nového br. faráře. Je v katastru Barrandov, je sepsána dohoda o složení blokovací jistiny na koupi, připravuje se kupní smlouva. Staršovstvo vyjádřilo poděkování členům M. Drápalové, J. Holému a I. Plhákovi za čas, který této záležitosti věnovali.
- 9) Příprava ekumenického Světového dne modliteb. Je plánován jako každoročně první pátek v březnu, tj. 6.3.2009 od 17,30, tentokrát má proběhnout v našem sboru. Staršovstvo s akcí souhlasí, bude ohlášena v nedělních bohoslužbách a pozvání členové sboru. Příprava se uskuteční v pondělí 2.3.2009.
- 10) Staršovstvo obdrželo dopis od Synodní rady ČCE, kterým reaguje na zpronevěru finančních prostředků vedoucím ekonomického oddělení. Jedním z opatření Synodní rady je prizvání externí auditní skupiny. Záležitost rezignace vedoucí tajemnice a případně synodní rady bude projednána na květnovém synodu církve.
- 11) Technické záležitosti: Revize hasicích přístrojů proběhne do konce března t.r., zajistí se ses. Černá. Oprava malých varhan – do cca 2 měsíců zajistí posouzení stavu varhan br. Plhák

Zapsala: J.Čierná

MLÁDEŽ

Mládež se schází v úterý od 18:30 hod. a od února také 1 x za 14 dní v 7 hod. ráno na modlitební chvíli.

Od ledna 2009 vede branickou mládež Jakub Drápal.

Úkoly a cíle mládeže:

Naším přáním je vidět mladé lidi...

...přicházet a přiznávat se k Ježíši Kristu jako svému Pánu a Spasiteli a vydávat mu své životy, obnovovat a prohlubovat svůj vztah k Bohu, růst ve víře a modlitebním životě.

...se zájmem studovat Bibli, formulovat si vlastní názory na životní problémy a učit se odpovědně volit postoje k okolnímu světu.

...mít touhu přivádět druhé k Pánu Ježíši, přijímat mezi sebe nové i slabé a „nepopulární“ lidi a učit se budovat zdravé vztahy.

Vlastním cílem není dělat něco pro mladé lidi, ale spíše připravit je k tomu, aby sami sloužili Kristu a následovali Jej. (Ef 4,11-16)

Proto bychom rádi...

...aby na našich setkáních znělo jasné evangelium a Biblické učení s důrazem na osobní víru a živý vztah k Bohu.

...aby naše služba byla věnována do ostatní práce ve sboru, abychom byli jeho součástí, navzájem se doplňovali a podporovali.

...byli otevřené společenství a vítali nově příchozí. Program zaměřili na budování kamarádkých i duchovních vztahů. Byli nápomocni v řešení osobních problémů a modlili se za ně.

Uvědomujeme si, že potřeby mladých lidí nejsou pouze duchovní, ale i fyzické, emocionální, mentální a vztahové. Chceme sloužit celému člověku a podle toho zaměřit i program.

Konkrétně chceme nabídnout možnost tohoto společenství odcházejícím ze staršího dorostu, účastníkům táborů a jiným mladým lidem, přičemž zájemce o intimnější duchovní společenství pak dále směřovat na skupinky. Zároveň ale i vytvořit prostor kam přivést své nevěřící, zajímaví se kamarády.

Na tom všem jsme se shodli 8.3.2003. Anna Víšková, Anna Holá, Jirka Matoušek, Michal Slabý, Magda Holá a Dušan Bruncko.

K tomuto prohlášení se připojují 27.1.2009: Jakub Drápal, Michal a Magda Slabí, Dušan Bruncko, Viola Hoznauerová a Kryštof Rybáček s následujícím dodatkem:

Ve sboru bychom rádi využili našich mladistvých sil k vykonání i náročnějších (nejen) fyzických prací ve sboru a aktivně působili i mimo sbor.

Rádi bychom se stýkali s ostatními křesťany ať již z naší, či jiné církve, a podporovali tyto vztahy.

TURISTÉ

22. února - se projdeme Průhonickým parkem - od kostela musíme vyjít v 11 hodin, abychom stihli autobus z Opatova do Osnice ve 12 hod.
Z lednového výletu je fotografie kostela v Záběhlicích u Hamerského rybníku.

Daniele a Tomášovi Buckiovým se 3.12.2008 narodila dcera Eva

HOVORY Γ

Přijetí

Mnozí si jistě vzpomenu na prožité okamžiky úzkosti, když jsme jako děti šli poprvé do nové školy, jeli na neznámý letní tábor, zimní výcvikový kurs nebo poprvé šli do nějakého oddílu, kam nás rodiče zapsali. Jak nás ti druzí přijmou? Najdu tam kamarády nebo se mi budou posmívat? Jsou tam k sobě hodní, nebo si tam musí člověk všechno vybojovat? Tuhle úzkost z přijetí všichni známe. Prvou zkušenost tohoto typu zažíváme v rodině.

Každé dítě potřebuje ujistit, že je milováno, že je báječné, obdivuhodné, úžasné, jedinečné. Tam, kde tohle chybí, kde je to formální, a ne ze srdce, kde rodiče mají pocit, že tím musí šetřit, tak zůstane zpravidla něco úzkosti po celý život. A nezapomeňme přitom, že úzkostnost se často velmi snadno přetaví v agresivitu.

Nedávno jsem byl u toho, když se po narození postiženého dítěte jeho babička ptala vyhlášené odbornice, jaké zvláštní výchovné postupy je v takovém případě nutné uplatnit. Odpověď byla trochu překvapující: Nejdůležitější je takového chlapčka plně přijmout. Dát mu jistotu, že je chťený.

Bylo by možná velmi poučné, kdybychom viděli, jak to vypadalo, když Ježíš stoloval s hříšníky. Asi bychom zjistili, že nebyl nijak upjatý. Možná se smál a žertoval, možná zůstal vážný, ale určitě nebyl rezervovaný. Bylo na něm podle všeho patrné, že těm lidem nabízí skutečný otevřený vztah. To vůbec není snadné, vzít vážně

člověka, o jehož selháních jsme dobře informováni. Takových lidí máme spíše ve zvyku se stranit.

Někoho opravdově přijmout, to se nedá úplně snadno sehrát. Není to jen otázka slov, ale i gest, očního kontaktu, tónu hlasu, celkového výrazu. Je toho spousta, co může prozradit, že v našem postoji je něco falešného. Takový souběh verbálních a mimoverbálních projevů jakoby dosvědčoval, jak velice na pravdivosti přijetí záleží. Přijetím potvrzuji, že mi na tom druhém záleží bez toho, že by musel nějak prokazovat svoji kvalitu. Prostě už moji přízeň má, bez ohledu na to, co se ukáže nebo ukázalo o jeho inteligenci, pracovitosti, kráse, vzdělanosti, politickém smýšlení, náboženství či sexuální orientaci.

Často se mluví o tom, že máme toho druhého přijmout takový, jaký je. Zde je ovšem potřeba určité opatrnosti. Když tomu druhému říkám, že mě musí vzít takového, jaký jsem, tak v tom může být kus pořádné svévole. Může to totiž také znamenat, že si myslím, že na přijetí mám nárok, a prostě ten druhý si může vybrat – buď odejde, nebo bude tolerovat chyby, se kterými nemíním nic dělat. Nezáludné opravdové přijetí je něčím jiným. Je to velká věc a člověk k sobě jen trochu upřímný vždy pocítí, že na ni nárok nemá. Právě proto skutečnost, že někdo mě přijme takového, jaký jsem, často vede k tomu, že se změním. Jako bych potřeboval pocítit víru druhého v sebe, abych byl schopen se vymanit ze svých selhání a selháníček, ze své pohodlnosti. Změnit se

vyžaduje odvahu a víru, kterou většinou v sobě nenalzáme. Jsme-li přijati takoví, jací jsme, tak najednou zjistíme, jací bychom chtěli být. Láska a přijetí tím druhým nám dává sílu a vílu ke změně.

To je to přijetí, které nám nabízí Ježíš, Svätý Boží, ve kterém není hříchu. Říká „Já o Tebe stojím. Jsi cenný, drahý v mých očích. Otevřeš mi, pozveš mě k sobě?“ Všimněte si dobře, že Ježíš neříká „Musíš se změnit.“ To my lidé říkáme „Ne, neotevřu, mám totiž strach, že bych se musel změnit“. Odmítáme, protože víme, že vztah zavazuje. Máme z té změny strach, máme obavy, že bychom přestali být sami sebou. A tak si vytváříme představu, že přijmout naplno Ježíše znamená stát se jakousi modlící nábožnou loutkou, které už nezbyvá nic jiného než páchat dobré skutky od rána do večera.

Podívejme se v této souvislosti na jeden příběh popsany u evangelisty Jana. Všichni asi znají vyprávění o tom, jak Ježíš nasytil zástupy, které za ním přišly na pusté místo. Lámal chleba, rozdával ho svým učedníkům, a ti dávali dál. Chleba neubývalo, a tak bylo nasyčeno několik tisíc lidí. Ježíš se v jejich očích stal divotvůrcem. On se však v noci přepravil na druhou stranu Genezaretského jezera. Zástupy nelenily a vyhledaly ho i tam. Abychom tomu příběhu dobře rozuměli, tak si musíme uvědomit, že šlo o dobu a místo, kde prostá obživa nebyla samozřejmostí. Ti lidé byli účastni velmi praktického zázraku. Ježíš k nim však mluví až překvapivě tvrdě. Říká jim „Hledáte mě ne proto, že jste viděli zázrak, ale proto, že jste byli nasyčeni.“ Jinými slovy, to mimořádné, co se stalo, vás zaujalo především proto, že jste z toho měli užitek. Ježíš pak pokračuje známými slovy „Neusilujte o pokrm, který se zkazí, ale usilujte o

pokrm, který přetrvá do věčnosti.“ Současně říká, že ten pokrm přináší Syn Člověka. Toto je spíše výzva k přehodnocení celkového přístupu, než výzva k dobrým skutkům (i když i tak lze těmto slovům rozumět). Jde o to, abychom vzali vážně setkání s Boží přítomností, a ne o to, naučit se, jak se to dělá, jak si ten požehnaný stav zajistit i do budoucna. Tazatelé však Ježíše vracejí na rovinu skutkovou. Ptají se, co že tedy mají činit. Jeho odpověď ale vytrvale rovinu skutků odmítá. Jeden moderní anglický překlad ji uvádí takto: „Bůh chce udělat něco pro vás kvůli tomu, abyste uvěřili v toho, kterého ho on poslal.“ Ne my pro Boha, ale Bůh pro nás. Posílá nám svého syna, aby se stal naším chlebem.

To hlavní se tedy udává na rovině vztahu. Ježíš je seslán pro nás. On nás přijímá a my ho můžeme přijmout nebo odmítnout. Je to jednoduché a srozumitelné. Dokonce i té části o chlebu lze rozumět tak trochu civilně. Ježíš se vyjadřuje jasně: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy lačnět a kdo ve mně věří, nebude nikdy žít.“ (Jan 6.35). Jistě, je v tom odkaz na mystérium Večeře Páně, ale je v tom i zkušenost, kterou čas od času uděláme, když se setkáme s nějakou mimořádnou osobností. Nechce se nám od ní odejít, rádi bychom byli pořád v její přítomnosti. Přímo se sytíme jejími slovy. Takový člověk nám dává jiné vidění skutečnosti. Krásně je to vyjádřeno v příběhu Kleofášově tak, jak je zachycen v poslední kapitole Lukášova evangelia. „Což nám srdce nehořela, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ (Luk. 24.32)

Přijmout Ježíše jde ruku v ruce s přijetím jeho vidění světa. Vidění světa, kde vedle sebe stojí obrovská velkorysost, veliká láska a dokonalá čistota mysli. Kde činění

dobrá nezakládá nárok na odměnu, ale je vyjádřením postoje srdce. Kde panuje touha po společenství s každým člověkem. Kde není nikdo předem zatracen, a kde je neomezená radost z každého, kdo přejde ze smrti do života. Vidění světa, kdy upřímně považujeme druhého za přednějšího sebe. Kdy se neizolujeme od bolesti a trápení chudých a postižených, ale bereme je za své. Ježíš slovy „Přiblížilo se království Boží“ ohlašuje, že takový svět je – ve společenství s ním – možný. Svět, ve kterém lze dávat, aniž by ubývalo. Svět, ve kterém uschle a živoucí bude obnoveno. Svět, který utiší náš hlad po lásce a porozumění.

Ve víře, o které mluví, nejde o to, že se náhle stanu přesvědčený o existenci něčeho neviditelného, ale jde o otevření se, přitakání, světu, o kterém mluví. Že přijmu království Boží jako alternativu pro sebe. Často v sobě skutečně nenalzáme pevnou jistotu, že věci jsou tak, jak církev říká a vyučuje. Ale přesto nás Ježíš zasáhne. Je to počátek cesty.

Čteme-li evangelia, zjišťujeme, že v Ježíšova blízkost měla na lidi často ještě jeden dopad. Najednou uviděli sami sebe takové, jací jsou. Plné všelijaké nesnášenlivosti, závisti, nečistých sklonů, utajovaných přání a tužeb. To, že nás Ježíš přijímá, nás posiluje i k tomu, abychom přišli sami k sobě. Abychom si o sobě nedělali iluze, ale přesto se přijali. Můžeme to udělat, protože on o nás stojí a nabízí nám nový počátek. Přijmutí jeho nabídky se v Písmu říká nové narození. Ježíšova odpověď na naše přijetí přesahuje možná očekávání: „Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho.“ (Jan 1.12)

Rozebírat plný dosah a rozsah janovského zaslíbení není cílem tohoto textu. Jsou to veliká slova, která nás znovu a znovu udivují i usvědčují, a ke kterým dorůstáme celý život. Zaměříme se na jeden přírůstek, který by snad mohl pomoci pochopit, o co jde, když se mluví o novém narození. Leckdo z nás měl asi možnost se setkat s lidmi, kteří opustili svou vlast, dlouho žili v cizině, a pak se na čas vrátili. Takoví lidé většinou nasají hodnoty a postoje svého nového domova v míře, která jejich staré známé zaskočí. Najednou se ukáže, že si při nejlepší vůli nerozumíme, že ti emigranti či exulanti prostě přijali novou identitu. Někdy je její přijetí vědomé, jindy pozvolné. Někdy je tam i jakýsi okamžik rozhodnutí vyjádřený slibem věrnosti novému státu. Ti lidé začali nový život a ví, kam patří. Přijali novou vlast, i když to nebylo jednoduché. Samozřejmě, že v civilním životě ta nová vlast nemusí být ve všem lepší než ta stará. Ale je jiná. Pokud by je nová vlast nepřijala, těžko by se stali jejími občany. Aby ale byli skutečnými občany nové vlasti, museli ji přijmout za svou. Podobně je to s Ježíšem a s královstvím Božím.

Přijmout Ježíše umožňuje přijmout sama sebe, a přijmeme-li sami sebe, můžeme přijmout i ty druhé. Oni však nemusí přijmout nás. Proti přijetí stojí nepřijetí, a toho se nám může dostat i uvnitř církve, což může být pro naši víru smrtící. Ale i jinde je naše jednání často hodně hluboko ovlivňováno zkušeností, že jsme nebyli přijati. Je to zvláštní, jak až do vysokého věku se lidem vybavují příhody z dětství a mládí, kdy zažili vyloučení či odmítnutí od svých kamarádů. A také hořkosti z nepřijetí ze strany rodičů s námi často zůstávají celý život.

A nejde jen o situace z dětství. I dospělý věk má svá zranění, ať už ve vztahu k partnerovi, anebo třeba v zaměstnání, když se setkáme s odmítnutím právě v tom, kde máme pocit, že za něco stojíme. Může být zpochybněna vaše čestnost, váš vzhled, vaše motivy. Když to přijde od člověka, který vám stojí blízko, tak to bývá devastující rána.

Zde je dobré si připomenout, že o Ježíši stojí psáno „Do svého vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali“ (Jan 1.19). Ježíšova cesta na kříž je předznamenána zradou a ani nám se v životě zrada, podraz, pošpiňání a znevážení nemusí vyhnout. To je chvíle, kdy je potřeba jít ke kříži. Zde přichází ke slovu moc oběti. Ono zase není tak těžké odpustit, když vám někdo stoupl v tramvaji na nohu. Ale odpustit to, že jsme byli zrazeni v něčem, co pro nás

patřilo k tomu nejdůležitějšímu, je těžké. Odpustit hluboké zranění tak, aby nemělo už nad námi moc, je samo o sobě projevem velké moci.

Připomeňme si, že Ježíš byl syn, král a dědic. Jeho oběť začíná tím, že svůj nárok neprosazuje. Přijal zradu. Vlastní ho nepřijali. A pak se stane něco neočekávaného. Byl vzkříšen a třetího dne vstal z mrtvých. Sevření zla je poraženo.

Přišel-li apoštol Pavel, že je s Kristem ukřižován, pak to lze číst jako vyjádření toho, že se vzdal svých nároků. To ale není Pavlův konec. Není to rezignace. Naopak, dále o sobě říká, že „Život, který nyní žiji, žiji skrze víru v Syna Božího, kterýž si mě zamiloval a vydal sebe samého za mne.“ To je výzva i pro nás.

Aleš Drápal

TÝDEN MODLITEB ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ

Od 18. ledna probíhal modlitební týden za jednotu křesťanů. V dřívějších letech jsme několikrát měli společné setkání s dalšími branickými křesťany. Teď už na to zřejmě nejsou síly. Jistě, každý máme své starosti, různé úkoly, a kdo chtěl, mohl se účastnit ekumenických akcí, které se v Praze konaly.

Ale možná, že mnohem důležitější, než nutit se do nějaké akce, je to, abychom každý za sebe hledal, kde máme zbytečné bloky či předsudky. Jsem přesvědčena, že když se skutečně budeme modlit za jednotu křesťanů (a nejenom v tom jednom týdnu v roce), budeme tím dělat Bohu opravdu radost. Myslím tím jednotu v Duchu, jednotu ve společných modlitbách a pokoře, abychom nesoudili druhé, neboť nás bude soudit Ten, kdo o nás všechno ví. Na druhou stranu si musíme přiznat, že nemůžeme mít jednotu ve všem...

Raduji se z každé zprávy, že v některých menších městech křesťané spolupracují a pořádají společné akce pro veřejnost. Jsem ráda, že někde existují společné pravidelné modlitební akce. Nedávno mi udělal radost následující článek.

Jitka Zvánovcová

Co se mi líbí na druhých:

Před časem jsem se dozvěděl, že jeden sbor vydal článek o tom, co se mu nelíbí na své mateřské denominaci. Řekl jsem si, že je to zajímavé. Mám totiž v hlavě už nějaký čas

přesně opačný plán. Zkusit pár slovy napsat, co se mi na druhých denominacích líbí a inspiruje mne. Nemohu se totiž zbavit dojmu, že do každé části Kristova těla Bůh vtiskl něco jedinečného, co ukazuje na určitý aspekt jeho plnosti. Nebude to nijak vyčerpávající přehled. Je samozřejmě závislý na tom, s jakými křesťany a sbory jsem se za svůj život setkal.

Proto tam některé denominace chybějí a nemohu vyloučit, že na některé mám zkreslený pohled. Přesto to chci zkusit. Takže, co se mi líbí na různých církvích:

Apoštolská církev - otevřenost pro dary Ducha svatého, inspirující schopnost modlitebního nasazení a touha po evangelizaci

Armáda spásy - praktická láska k těm nejubožejším

Bratrská jednota baptistů - láska k Izraeli a víra vyjádřená částečným odmítnutím státního financování

Církev adventistů sedmého dne - rozvinutá charitativní služba organizace ADRA, důraz na péči také o své tělo - chrám Ducha - a úcta ke dni odpočinku.

Církev bratrská - úcta k Božímu slovu, samozřejmá pohostinnost a snaha vyjádřit svou víru skutky.

Českobratrská církev evangelická - otevřenost pro zapojení umění do života církve a úcta k odlišným názorům.

Evangelická církev metodistická - připomínání inspirujícího odkazu Johna Wesleyho a otevřenost a pohostinnost k jiným křesťanům.

Jednota bratrská - Touha zachovat vzácný odkaz našich otců a snaha o kázeň a řád.

Křesťanské sbory - odmítnutí státního financování a snaha obejít se v životě církve bez "křesťanských profesionálů".

Římskokatolická církev - pojetí zbožnosti, které dává prostor pro tajemno, zapojení nejen rozumu ale i citu, úcta k rodině a lidskému životu, soucit se slabými a nemocnými, úcta k autoritám a schopnost inspirovat se životy velkých svatých.

Slovo života - radost a touha po evangelizaci.

Michal Klesnil (KS Praha, starší sboru)

JEŠTĚ JEDNOU VÁNOČNÍ HRA

Redakce Brány dostala CD s fotografiemi, které nám umožní zavzpomínat na vánoční hru.

nejvznešenější Kníže a Kněžna v okamžiku, kdy je po bouřlivých oslavách u příležitosti posvátného Slunovratu přemohl při audienci spánek.

Pak přišla doba křesťanská a vánoce s přemíroudobrého jídla a pití, a dlouhé oslavné básně a únava při audiencích.

Lid si pochvaloval: hlavně, že bude všechno po starém.

A v třetím obraze „Lidové vánoce“: Jak se vám líbilo v kostele? Zpívali hezky – nerozuměl jsem ničemu, ale hezky to bylo...

Pak přišli Konstantin a Metoděj, přinesli evangelium v řeči, které lidé rozuměli. Ale porozuměli?

Jagda: Děti, básničky, pojďte, letos budeme zpívat lidové koledy a recitovat básničky o Vánocích.

Metoděj: Ale ne, nebylo by lepší slavit Vánoce bez lidu a národních

velikánů?

Jagda: Alespoň Zahradníčka.

Metoděj: Zahradníček je veliký básník....ale víte, o čem ty Vánoce skutečně jsou?

....co je důležité, je očím neviditelné, správně vidíme jen srdcem. Je hezké naučit se na zpaměť básničky o Bohu, ale ještě podstatnější je, že se Kristus pro nás narodil a pro nás zemřel.

Děti pod taktovkou Tomáše Bedrníka zpívaly latinsky, staroslověnsky i česky...

...a autoři hry dostali nakonec poděkování a kytici

SVĚTOVÝ DEN MODLITEB

První pátek v březnu se na mnoha místech světa setkávají křesťané z různých církví při ekumenických bohoslužbách. Program připravují vždy ženy z jedné země světa na předem dané téma. Letošní bohoslužby připravila skupina žen z pro nás neznámé země - Papuy Nové Guineje. Ačkoliv je to země vzdálená, téma je i nám velice blízké:

„Ačkoliv je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu“.

**Shromáždění se uskuteční v našem kostele v Braníku
v pátek 6. března 2009
v 17,30 hod.**

Všichni jste zváni. Přijdou sestry a bratři z ostatních církví v Praze 4 – husité, adventisté, katolíci – buďme jim dobrými hostiteli. Shromáždění má sloužit nejen k poznání země, která připravila text bohoslužeb, ale i k seznámení se s křesťany, kteří žijí v našem nejbližším okolí.

Sbírkou, která bude při shromáždění vykonána, podpoříme český projekt pro děti v Papui Nové Guineji a částečně pomůžeme dvěma střediskům křesťanské pomoci v naší republice.

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby
Boží; **třetí neděli** v měsíci je vysluhována sv.
Večeře Páně

Úterý 17:00 – 19:00 **Dorost**

Úterý 18:30 – 21:00 **Mládež**

Středa 18:00 – 19:30 **Biblická hodina**

Středa od 16:00

**Setkání předškolních
děti a prvňáčků (i s maminkami)**

úřední hodiny faráře
PhDr. Lud'ka Rejchrta
pondělí a pátek 10,00 – 11,30
středa 17,00 – 18,00

Obsah

Modlitba Antoine de Saint-Exupéryho	2
Staršovstvo	2
Turisté	4
Oznámení	4
Hovory Γ	5
Týden modliteb za jednotu křesťanů	8
Ještě jednou vánoční hra	9
Světový den modliteb	11
Poslední stránka	12

Verš na únor

Kde je vaše víra?

Lukáš 8,25

Zdroj: <http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla>

BRÁNA

XV. ročník, číslo 2 – únor 2009

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Říčan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111

Na fotografii na titulní straně je brána kostela v Záběhlicích